

Persianes avall

L'editorial del mes de setembre

Ho celebrem. L'Ajuntament ha reduït el deute. Era fàcil d'aconseguir. No ha invertit gairebé res en la fesomia urbana municipal en els últims tres anys. Mentrestant, les forces vives s'entretenen a dissenyar el Pla d'Ordenació Urbanística per si algun dia hi ha algun calé i es decideix arreglar alguna cosa. Ja s'hi poden afanyar perquè, al pas que anem, no quedarà ni una botiga amb solera oberta i la ciutat, quan comencin les intervencions, ja no tindrà cap personalitat al marge de les faroles rovellades, les places de ciment, els carrers boteruts i minats de sots, les cadires de la Rosita que ja no gestiona la Rosita i el castell de focs de la Festa Major. Tan entranable com rònec.

En els últims mesos, han abaixat la persiana comerços emblemàtics i d'altres que van començar amb empena, però que han acabat sent víctimes de la crisi i la manca de relleus, però també de l'entorn degradat, la pressió fiscal i la manca de dinamització comercial en una ciutat en què han quedat pràcticament pelats de botigues carrers històrics com els de Sobrerroca o Sant Miquel. I ara, possiblement per contagi, comencen a estar tocats altres vials bàsics en el passat menestral de la ciutat com el Born, el carrer Nou o el d'Urgell. No quedarà ningú. O, més ben dit, no quedarà ningú que no sigui xinès i disposi de fil directe amb el sistema financer oriental que paga al comptat i sense admetre preguntes. La resta d'iniciatives comercials, a la plaça Major, es reben amb traves legals i normatives de tot tipus, impostos abusius i poca fe en el centre històric on el poc que queda i encara podria fer goig en molts casos cau a trossos.

Il·lustració: Joan Manel Gabarró